

Soud první stolice povolil exekuci zabavením a přikázáním k vybrání dvou třetin podpory v nezaměstnanosti, příslušející dlužníku. Rekursní soud exekuční návrh zamítl.

Nejvyšší soud obnovil usnesení prvního soudu s dodatkem, že dlužníku musí zůstatí volných 3.000 Kč ročně.

Důvody:

Otázka, zda a pokud jsou podpory v nezaměstnanosti podrobeny exekuci, byla rozřešena zákonem ze dne 1. července 1932 čis. 116 sb. z. a n. Podle něho jsou tyto podpory vyloučeny z exekuce, pokud nepřesahují částku, která jest podle všeobecných ustanovení vyloučena z exekuce na platy osob zaměstnaných. O exekuci na tyto platy jedná zákon ze dne 15. dubna 1920 čis. 314 sb. z. a n. v doslovu zákona z 2. července 1924 čis. 177 sb. z. a n. Těchto předpisů jest použití při rozhodování o rekursu proti usnesení prvního soudu, třebaš byl exekuční návrh podán před vydáním nahoře uvedeného zákona o exekuci na podpory v nezaměstnanosti. Podle § 1 odst. (2) tohoto zákona může býti vedena exekuce pro pohledávky výživného, na které věřitel má podle zákona právo, až do dvou třetin platu (mzdy) zaměstnancova a volných zůstatí musí ročně jen 3.000 Kč. Podle exekučního titulu, který je základem této exekuce, jde o pohledávku výživného. Proto bylo onoho předpisu použito a dovolacímu rekursu bylo vyhověno tak, jak je uvedeno ve výroku.

Čís. 11977.

Pro žalobu, již se zaměstnanec domáhá na zaměstnavateli náhrady škody, již prý utrpěl tím, že ho zaměstnavatel nepřihlásil jako svého zaměstnance k nemocenskému pojištění, jest příslušným pracovní soud (oddělení okresního soudu pro pracovní spory), v případě pak, že jich není, okresní soud.

(Rozh. ze dne 13. října 1932, R II 398/32.)

Žalobou, zadanou na okresním soudě v P., domáhala se žalobkyně na žalovaném jako bývalém svém zaměstnavateli zaplacení 550 Kč, jako náhrady škody za to, že ji žalovaný neohlásil k nemocenskému pojištění, a, když onemocněla v jeho službách, poukázal ji, by se obrátila sama svým jménem na lékaře, že její dodatečné zakročení u nemocenské pojišťovny zůstalo bezvýsledným, jelikož ji pojišťovna odmítla. K námítce nepřípustnosti pořadu práva soud první stolice žalobu odmítl, rekursní soud zamítl námítku nepřípustnosti pořadu práva. Důvody: Soud první stolice, vyhověv námítce nepřípustnosti pořadu práva, odmítl žalobu, s poukazem na předpisy zákona ze dne 9. října 1924 čis. 221 sb. z. a n. Právem si žalobkyně proti tomu stěžuje. Řečený zákon určuje jen právní poměry mezi zaměstnancem, pojištěncem, a pojišťovnou. Pro právní poměr mezi zaměstnancem, pojištěncem, a zaměstnavatelem nemá však platnosti. Žalobní nárok nelze posuzovati s tohoto hlediska. Žalobkyně uplatňuje jako žalobní důvod poměr sou-

kromoprávní, nárok na náhradu škody, a o tom rozhodnouti jest povolán řádný soud. Arciť při posouzení, zda žalobní nárok jest odůvodněn, čili nic, bude přihlížeti i k předpisům shora řečeného zákona.

Nejvyšší soud nevyhověl dovolacímu rekursu.

D ů v o d y:

Stěžovatel ve svých vývodech přehlíží, že v tomto sporu nejde vůbec o náhradní nárok nemocenské pojišťovny proti zaměstnavateli ve smyslu § 20 zákona ze dne 9. října 1924 čís. 221 sb. z. a n. (v doslovu novely ze dne 8. listopadu 1928 čís. 184 sb. z. a n.), nýbrž že se žalobkyně domáhá na žalovaném náhrady škody, kterou prý utrpěla tím, že ji žalovaný nepřihlásil jako svou zaměstnankyni k nemocenskému pojištění a že ji žádal, by věc neoznamovala, čímž prý zavinil, že žalobkyně z nemocenské pojišťovny nic neobdržela a musila si sama platiti lékaře a léky. Jde tudíž o spor z pracovního poměru, založeného soukromoprávní smlouvou, mezi zaměstnancem a zaměstnavatelem, a to o nárok soukromoprávní, který sice vznikl z příslušnosti k sociálněpojišťovacímu ústavu, o němž však nenáleží rozhodovati ani obligatorním rozhodčím soudům sociálněpojišťovacích ústavů ani soudům pojišťovacím (§§ 1 a 2 e) zákona ze dne 4. července 1931 čís. 131 sb. z. a n.). Protože byl tento spor zahájen po 1. lednu 1932, tedy již za účinnosti zákona čís. 131 z roku 1931 sb. z. a n., jest tu použití předpisu § 42 téhož zákona, v němž jest ustanoveno, že spory uvedené v §§ 1 a 2, pokud není pro soudní okres zřízen pracovní soud aneb oddělení okresního soudu pro pracovní spory, náležejí k věcné příslušnosti okresních soudů, ať byla žaloba podána za trvání pracovního, služebního neb učebního poměru či po jeho skončení a ať jest hodnota předmětu sporu jakákoliv. Pro obvod okresního soudu v P. nebyl zřízen ani pracovní soud ani oddělení okresního soudu pro spory pracovní, takže okresní soud v P. jako řádný soud jest povolán, by o tomto sporu jednal a rozhodoval. Z toho plyne, že námitka nepřijatelnosti pořadu práva byla rekursním soudem právem zamítnuta, třebaže nelze bez výhrady souhlasiti s názorem, že k rozhodování o sporech tohoto druhu jsou za všech okolností povolány jen řádné soudy, jak bylo shora dolíčeno.

Čís. 11978.

Vykonatelnosti usnesení v exekučním řízení nebrání, že nenabylo ještě právní moci.

V exekuci lze pokračovati k vydobytí exekučních útrat, třebaže usnesení určující útraty nebylo povinnému doručeno.

Nejde o samostatnou novou exekuci, nýbrž o pokračování v původní exekuci, učinil-li vymáhající věřitel po vyšetření bydliště povinného proti němu nový návrh na povolení mobilární exekuce.

(Rozh. ze dne 14. října 1932, R I 554/32.)